

23. navadna nedelja C

*Kateri človek sploh more spoznati Božjo voljo?
Kdo more razločiti, kaj hoče Gospod?
Misli umrljivih so namreč bojazljive, kajti
minljivo telo tlači dušo, zemski šotor utesnjuje
zaskrbljeni um. (Mdr 9,13-15)*



Prvo berilo

Modrost 9,13-18b

Kateri človek sploh more spoznati Božjo voljo? Kdo more razločiti, kaj hoče Gospod? Misli umrljivih so namreč bojazljive, naše sodbe nestanovitne, kajti minljivo telo tlači dušo, zemski šotor utesnjuje zaskrbljeni um. Saj komaj dojemamo, kar je na zemlji, težko najdemo, kar imamo v rokah. Kdo bo torej prišel na sled nebeškim rečem? Kdo bi spoznal tvojo voljo, ko bi ne bil ti dal modrosti, ko ne bi bil z višav poslal svojega svetega Duha? Tako pa so zemljanom pota izravnana in ljudje so poučeni o tem, kaj ti je po volji, po modrosti so bili rešeni.

Drugo berilo

Filemonu 9b-10.12-17

Dragi Filémon, Pavel, starec, zdajle tudi jetnik Kristusa Jezusa, te v imenu ljubezni prosim za svojega otroka, ki sem ga rodil v verigah, za Onézima. Pošiljam nazaj k tebi njega, svoje srce. Sicer bi ga bil rad zadržal pri sebi, da bi mi stregel namesto tebe, ko sem vklenjen zaradi evangelija. Vendar nisem hôteł storiti ničesar brez tvojega soglasja, da bi tvoje dobro delo ne bilo videti nekako prisiljeno, ampak prostovoljno. Morda je bil zato za kratek čas ločen od tebe, da bi ga spet pridóbil za zmeraj, in sicer ne več kot sužnja, ampak več kot sužnja, kot brata, ki je nadvse ljub najprej meni, še toliko bolj pa tebi, tako kot človek kakor tudi v Gospodu. Če me imaš torej za družabnika, ga sprejmi kakor mene.

Evangelij

Luka 14,25-33

Tisti čas so z Jezusom potovale velike množice. Obrnil se je in jim rekel: "Če kdo pride k meni in ne zavrača svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec. Kdor ne nosi

svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec. Kdo izmed vas, ki hoče zidati stolp, prej ne séde in ne preračuna stroškov, ali ima dovolj, da ga bo dokončal? Sicer se lahko zgodi, da postavi temelj, zidave pa ne more dokončati; in vsi, ki bi to videli, bi se mu začeli posmehovati in bi govorili: 'Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dokončati.' Ali: kateri kralj, ki gre na vojsko proti drugemu kralju, ne bo prej sédel in se posvetoval, ali se more z deset tisoč možmi postaviti po robu njemu, ki prihaja nadenj z dvajset tisoči? Če se ne more, pošlje poslanstvo, ko je oni še daleč, in sprašuje, kakšni so pogoji za mir. Takó torej nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec."

V razmislek

Velika množica ljudi sledi Jezusu. Vsem tem, ki mu sledijo, Jezus pokaže, kaj dejansko razume kot sledenje. On se nikakor ne vsiljuje. Ni dovolj zgolj slediti. Kdor resnično želi biti z Jezusom, se mora odločiti. In danes? Nešteto ljudi se ima za Kristjane ali pa so uradno registrirani, da so Kristjani. Vendar, kako je videti sledenje Jezusu, za katerega so se odločili, če ne mislimo zgolj na fizično sledenje?

Odločitev za sledenje Jezusu ima posledice. Sledenje pomeni tvegati, da si dovolimo postaviti pod vprašaj dosedanji življenjski stil. Jezusu ni pomembno, da se odpovedujemo zaradi odpovedovanja samega, kot se je včasih narobe razumelo askezo, temveč mu je pomembno, da postavimo Boga v središče svojega življenja in iz tega zrelativiziramo vse navezanosti na ljudi, lastnino in stvari. Če je Bog center našega življenja, mnogo tistih področij, ki so pomembne ljudem in ki jih radi (skoraj božansko) postavljamo v središče svoje eksistence, postane nepomembnih in življenje se uredi na nov način. Ta področja, ki jim v življenju radi pripisujemo velik pomen (družina, lastnina, služba...), je potrebno iz vidika središčnega odnosa z Bogom na novo ovrednotiti in jih preoblikovati.

Sledenje Jezusu pomeni radikalno spremembo perspektive glede zemeljskih danosti in odnosov, ki so nam postali pomembni in ljubi. Odpoved imetju je poleg tega posebej pomembna tema evangelista Luke, ki prepozna, da imetje daje lažen in hkrati varljiv občutek varnosti in nas vodi k egoizmu. Omemba križa je prisposodba za to, da nas bo naša okolica komaj pohvalila, če nenadoma ne bomo več sprejemali trenutnih družbenih vrednostnih predstav, jih postavili na glavo ali pa jih postavili pod vprašaj. Dober primer tega najdemo v drugem berilu, ki nam govori o Paulovi šokantni zahtevi Filémonu, da naj se odpove svoji pravici, da kaznuje pobeglega sužnja Onézima in da ga naj ponovno sprejme nazaj kot sebi enakovrednega. Že nam samim je težko živeti in ravnati kot Kristjani v današnji t.i. zahodni kulturi, kdor pa to dejansko poskusi, bo to težko sprejela tudi njegova okolica.

Sledenje Jezusu tako pomeni, da konec koncev ni možno izbirati, se odločiti in se nato izogniti posledicam, kot bi bila morda tendenca naše človeške narave. Da pa se ne smemo slepo, v trenutku ekstatičnega navdušenja in nepremišljeno odločati za takšne težke odločitve in njihove posledice, nam Jezus pokaže v dveh prisposodobah. Tako graditelj stolpa kot tudi kralj morata najprej razmisliti, kakšne posledice ima njuno ravnanje in če bosta bila sposobna nositi te posledice. Namen teh prisposodob ni odvracati od sledenja Jezusu, temveč ponovno preveriti resnost namere in prizanesti razočaranja.

V zavedanju možnih posledic našega ravnanja tako pomeni sprejeti pravilne življenjske odločitve na podlagi molitve, refleksije, preverjanja možnosti in sproščenega življenjskega odnosa. Takšen odnos pa je možen le, če smo pripravljeni narediti odmik od vsega, kar nas lahko omejuje in nas duši – moč, denar, kariera, nesvobodni odnosi... Nič od tega ne določa naše dejanske vrednosti. Samo Bog je tisti, ki daje smer in vrednost našemu življenju.